

III.

Oli ühhe kihhelsonna sees Nellipühhi aia ümber ni willets lugu, et monne nöddalatte aial arwamatta paljo innimest sedda hirmust többe jársko õrasurrid, mis többe okse kõhho ehk kolera haigust nimmetakse, ja kellest juba minnewa aasta kalendri luggemiste sees olli kuulda. Selle kihhelsonna sees isseárranes ollid eunamiste igas maias armja surnutte párrast furwanolisste silmapissarad ning leinamisse märgid nähha ja kibbeda furwastusse wingumissi kuulda. Esjämisel Nellipühhi páwal olli kirriko õppetaja párrast kirriko tenistust kolme haigette peale vallutud, sedda piddi Altari sakramenti pühhitsusse läbbi surmale walmistama. Eest et need sammad haiged üsna kaugel kirriko kohalt árra ellasid ja veel mollema kihhelsonna otsa peál, sepárrast kirriko õppetaja ei sanud

mitte kui õ aial koo. Qui olli nattukest toito wõtnud, piddi temma veel mahha istuma ja hakama ennast teise Pühha jutlusse tarvis walmistama. Seál omnia firjutamisse laua ees olles fulis temma, siis kui torni fel olli faksteistkünet täis lõnud, et siis kirriko fel veel ühhel forral lõi ja lühikest aega párrast jálle teist korda. Kirriko õppetaja tuisis üles, wõttis aktuat lahti ja tundis et ühtegi fanget tuult ei olnud, mis kirriko kella feelt olleks ebatüütanud. Wõttis siis fermeste kirriko wõttit fáite, pistis lattorni lühiti põllemaga ja töötis maiast wálja kirriko pole. Leidis seált kirriko uksi mollemaid wisi járel lükko pandud. Wõttis ühhe lahti, astus pimmeda kirriko sisse ja húdis tuggewa heálega: Kes sün on? Ei janud suggugi wastust. Otsis siis keik pinki ja keik nurka läbbi; ei leidnud keedagit. Húdis veel teist korda: Kas on, kes ennast sün kõrvale on pistnud? Ei sanud nisammeti wähhe ühtegi kostmissesse sanno emma küs-